

3 IN 1

LINDA VAN RIJN

Last Minute, Blue Curaçao
& Vakantievrienden

OMNIBUS

Linda van Rijn

LAST MINUTE
BLUE CURAÇAO
VAKANTIEVRIENDEN

INHOUD

LAST MINUTE

9

BLUE CURAÇAO

245

VAKANTIEVRIENDEN

451

LAST MINUTE

Wie hen door de gonzende stationshal van Amsterdam Centraal zag lopen, zou denken dat het stelletje smoorverliefd was. Die zag niet zijn hand, die zich met een ijzeren greep om de hare had geklemd. Die zag niet haar hart, dat bonsde tegen de binnenkant van haar ribben, en het zweet dat zich in straaltjes een weg over haar rug baande. Die had niet de woorden gehoord die hij even daarvoor op perron 13b in haar oor had gesist en die haar hadden doen verstijven. Die zag niet dat zij op haar benen stond te tolleren door wat hij haar net had toegebeten. Die zag hen naar buiten lopen via de passages met rode kozijnen, een groep tegemoetkomende luidruchtige Britse toeristen met rolkoffertjes ontwijkend. Die zou hen in een taxi zien stappen en hen daarna direct vergeten. Die wist niet dat ze bij zijn huis zouden uitstappen, dat zij nog één blik om zich heen zou werpen en zich bij het naar binnen gaan zou realiseren dat ze een onvergeeflijke fout maakte. Die wist niet dat zij niet langer kon vluchten voor haar verleden.

1

‘STIJNTJE!’ SUSAN WATERBERG OPENT DE DEUR VAN DE KINDERKAMER. Het is er schemerig dankzij het rode rolgordijn dat het zonlicht enigszins buitensluit. De warmte daarentegen valt amper tegen te houden. Die dringt door het raam en door de poriën van de muren de kamer binnen. De fan aan het plafond draait zwiepend z’n rondjes, maar brengt geen verkoeling. Verplaatsing van warme lucht, meer is het niet.

Susan snuift de vertrouwde geur van slaap en Zwitsal op. Ze is blij dat Stijn een uurtje onder zeil is geweest. Vannacht werd hij elk halfuur wakker, jengelig van de warmte. Susan hoopt dat het middagdutje het slaapgebrek heeft gecompenseerd. Stijn zit al rechtop in zijn peuterbed. De dekens liggen in een verwrongen knot aan het voeteneind. Susan vouwt ze terug. Ze voelen klam aan.

‘Mama!’ Stijn grijnst. Zijn voortanden staan een beetje scheef. Volgens de tandarts komt het goed als zijn melkgebit verdwijnt. Zo niet, dan moet hij later misschien een beugel. Stijn als dwarse puber met een buitenboordbeugel – Susan kan zich er nog niets bij voorstellen. Maar aan de andere kant, toen hij als klein, glibberig pakketje op haar buik lag en ze voor het eerst heel voorzichtig zijn toen nog donkere haartjes streelde, had ze ook nooit bedacht dat hij drie jaar later een blozende peuter zou zijn.

Stijns blonde haartjes zitten door de war, en hij heeft één vuurrode slaapwang. ‘Hé, vent’, zegt ze. ‘Heb je lekker geslapen?’

Bij wijze van antwoord klautert Stijn uit bed. Het bed dat hij drie weken geleden, op zijn derde verjaardag, heeft gekregen. Het grote bed, zoals hij het zelf gewichtig noemt. Susan kijkt naar hem, zoals hij daar in zijn hemd en onderbroek zit. Hij heeft overdag zelfs geen luier meer nodig. Hij wordt groot.

‘We gaan naar beneden’, kondigt Stijn aan.

‘Even wachten.’

Susan trekt het rode rolgordijn omhoog en laat het zonlicht de kamer binnenstromen. Stofjes dansen in de lichtstraal en landen op het bruinegekleete kleed op de grond, dat ze nog geen twee maanden geleden bij een woonwinkel hebben gekocht en dat nu al sleets begint te raken. Susan vond het leuk de koeienhuid in Stijns kamer te leggen, omdat hij een grote voorliefde heeft voor die beesten. Hugo vond het onzin, maar had haar uiteindelijk haar zin gegeven.

‘Mama.’ Stijn wordt ongeduldig.

Susan pakt Stijns blauwe korte broek en rode polo van de commode. De kleren zijn nog vochtig van vanochtend.

Ze trekt de withouten kast open en pakt een kaki korte broek en een blauw T-shirtje van Cars. Stijn laat zich gewillig aankleden, maar protesteert als Susan de haarlotion pakt en zijn vlassige krulletjes probeert te temmen.

‘Het is al goed’, mompelt ze. Ze pakt het witte zonnepetje van de commode, zet de fan uit en steekt haar hand uit naar haar zoon. ‘Ga je mee naar beneden?’

‘Zandbak?’ vraagt Stijn hoopvol.

‘Nee, boterham.’

Beneden in de keuken smeert Susan een boterham met leverpastei voor Stijn. Ze snijdt hem in stukjes en neemt het bordje mee naar buiten. Stijn draaft achter haar aan. Hij is een makkelijke eter, altijd al geweest. Alleen broccoli krijgt ze er met geen mogelijkheid in, verder eet hij alles. Zelfs spruitjes.

Susan zet het plastic bordje op de tuintafel en loopt weer naar binnen om de Tripp Trapp-stoel te pakken.

‘Zandbak?’ Met het eerste stukje brood al in zijn mond kijkt Stijn verlangend naar de groene schildpad die tegen de muur van het huis aan ligt.

Susan lacht en zet hem in zijn stoel. ‘Eerst even je boterham opeten.’

Terwijl Stijn in razend tempo de dobbelsteentjes brood wegkauwt, kijkt Susan de tuin rond. De warmte heeft de planten geen goed gedaan. De heder die hun tuin van die van de burenscheidt begint uit te drogen, hoewel Hugo elke avond de sproeier aanzet. Susan heeft de margrietten in de potten tegen het hek dat de scheiding vormt tussen hun tuin en het gemeentegroen vandaag al een keer water gegeven, maar dat kan niet voorkomen dat de bloemen in hoog tempo uitbloeien. Het kleine grasveld vertoont dorre plekken rond de plastic glijbaan, die ze hebben neergezet voor Stijn omdat het speeltuintje voor hun huis vaak wordt gedomineerd door groepen rokende hangjongeren.

Stijn slikt het laatste stukje brood door en kijkt haar verwachtingsvol aan. ‘Op! In de zandbak.’

‘Ja, je mag in de zandbak.’ Susan zet hem op de grond en haalt het deksel van de schildpad. Ze draait het groen-wit gestreepte zonnescerm een stukje verder uit, zodat Stijn in de schaduw komt te zitten. Daarna loopt ze met het lege bord naar binnen, vult een rode, plastic beker met wat ranja en pakt voor ze weer naar buiten loopt een fles zonnebrand en haar laptop.

Stijn zit zo druk te spelen dat ze de ranja maar even laat staan, maar ze smeert zijn blote armen en benen en zijn gezicht en nek wel in met zonnebrand. Stijn merkt het nauwelijks. Verwoed graaft hij met zijn schepje kuilen in het zand en vult hij vormpjes voor zandtaartjes. Zijn broek is nu al groezelig.

Susan klapt haar laptop open en zet haar zonnebril op. Zelfs in de schaduw van de zonwering is het lastig om iets op

het scherm van haar computer te lezen. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en haalt haar e-mail binnen. Wat nieuwsbrieven, een aanbieding van een reisbureau en een paar berichten van verschillende vrienden met wie ze tot een gezamenlijke afspraak proberen te komen. De eerstvolgende datum dat iedereen kan is half oktober, omdat één stel beweert geen weekend meer vrij te hebben. Susan trekt een gezicht tegen het computerscherm.

Ze opent een mailtje van Rosanne, de vrouw van Hugo's jeugdviend Bart. Het is alleen aan haar gericht. Rosanne spuwt haar gal over Leo en Didi, de vrienden die menen nooit tijd te hebben. Susan glimlacht en pakt haar mobiele telefoon.

'Sjezus', zegt Rosanne als ze opneemt. 'Heb je dat gelezen?'

Susan grinnikt. 'Wat een stelletje idioten, hè. Wegens drukke werkzaamheden, wie schrijft dat nou in een mailtje naar vrienden? Alsof we een zakelijke bespreking proberen te plannen.'

'Ik ben er helemaal klaar mee', zegt Rosanne uit de grond van haar hart. 'Wat mij betreft plannen we gewoon een gezellig etentje zonder die idioten. Ik heb al zo vaak aan Bart gevraagd waarom we überhaupt nog moeite doen om die mensen uit te nodigen. Zo gezellig is het niet als ze er zijn.'

'Precies', zegt Susan, die zich de scherpe opmerkingen die Didi tijdens het vorige etentje plaatste nog precies voor de geest kan halen. Ze liet tot drie keer toe merken dat haar kinderen op Stijns leeftijd een stuk duidelijker konden praten, en zelfs al een paar woorden konden lezen. Susan vond dat Stijn zich prima ontwikkelde en nadat ze dat fijntjes tegen Didi had gezegd had de vrouw haar de rest van de avond niet meer aangekeken. 'Ze doen echt alsof ze mijlenver boven ons staan', zegt ze tegen Rosanne. 'Alsof ze beter zijn dan wij omdat Leo een nieuwe Mercedes heeft. Laten we eerlijk zijn, wat heeft Didi nou helemaal bereikt in haar leven?'

Het is heerlijk om te kunnen roddelen over het stel aan wie ze zich al veel langer ergert. Blijkbaar heeft Rosanne hetzelfde gevoel, want ze zegt: 'Ik stel voor dat wij gewoon een etentje plannen met z'n vieren en dat we het aan Leo en Didi overlaten om met het initiatief te komen voor een datum waarop ze wel kunnen. Dat zal wel volgend jaar worden.'

'En dat lijkt me vroeg genoeg', lacht Susan. 'Ik vind het leuk om met z'n vieren te gaan barbecuen als het mooi weer is.'

'Ik mail je daarover', belooft Rosanne. 'Ik moet nu de deur uit.'

'Prima. Ik zie het wel op de mail.' Susan hangt op en klikt het mailtje van Didi weg. Vrienden die zich zo gedragen kan ze missen als kiespijn. Het is dat Hugo bijzonder gesteld is op Leo, anders had Susan het contact allang laten doodbloeden. Aan Bart en Rosanne heeft ze veel meer. De vriendschap is weliswaar ontstaan doordat Hugo en Bart jeugd-vrienden zijn, maar inmiddels is er tussen haar en Rosanne ook een hechte band ontstaan. Ze bellen elkaar een paar keer per week en als Hugo en Susan eens weg moeten, kunnen ze Stijn altijd een middagje bij Rosanne en Bart onderbrengen. Zelf hebben ze geen kinderen. Tot hun grote verdriet, weet Susan. Ze voelt zich dan meestal ook te bezwaard om Rosanne te vragen op Stijn te passen, maar het is een prettig idee dat het, als de nood aan de man is, een mogelijkheid is.

Er komt een agendamelding op in haar scherm. Sinds Susan de MacBook een halfjaar geleden van Hugo heeft gekregen, heeft ze haar papieren agenda niet één keer meer gebruikt. Alles doet ze nu digitaal, ze vergeet zelden nog een verjaardag.

De melding is kort. *Trouw dag, nog 7 dagen.*

Meteen herinnert ze zich waarom ze het in haar agenda heeft gezet. Vijf jaar. Susan heeft nooit begrepen waarom het de houten bruiloft wordt genoemd, maar een mijlpaal is het wel. Vijf jaar waarin ze een huis hebben gekocht, Stijn heb-

ben gekregen, samen gelukkig zijn geworden. Jaren waarin ze langzaam heeft geleerd niet meer elke seconde te denken aan...

Nee, roept ze zichzelf streng tot de orde. Niet nu. Ze moet een verrassing voor Hugo bedenken. De mijlpaal moet worden gevierd met meer dan hun jaarlijkse etentje bij The Red Sun, aan de overkant van het Gooimeer in Blaricum. Niet dat het daar niet lekker is, of bijzonder. Vorig jaar zaten ze twee tafels bij Linda de Mol vandaan, wat haar bloednerveus maakte. Hugo begreep niet waarom. Alsof Linda oog voor hen had.

Ze klikt de agendamelding weg en komt weer terug bij haar mailbox. Doelloos scrolt ze door haar berichten, alsof ze daar het antwoord vindt op de vraag waarmee ze Hugo kan verrassen. Er zit een nieuwsbrief tussen van een of andere restaurantrecensiesite waar ze laatst een bericht op heeft geplaatst om haar gal te spuwen over de slechte bediening bij een nieuwe Griek in Almere-Stad. Twee weken later was de tent alweer verdwenen, tot Susans genoegen.

Ze scrolt door de nieuwsbrief. Misschien moet ze een reservering maken bij een van de restaurants die altijd in de top tien staan, hoewel ze niet weet of ze Hugo daarmee een groot plezier doet. Hij gaat graag uit eten, maar vijfhonderd euro voor één avondje weg...

Susans oog valt op een aanbieding van een reisorganisatie. Vorig jaar heeft ze er een gids opgevraagd en sindsdien krijgt ze wel vaker zulke mails. Meestal delete ze die ongelezen uit haar Postvak In.

Haar blik glijdt over de hotelaanbiedingen. Foto's van turkooizen zeeën en diepblauwe zwembaden met lachende mensen op glijbanen omringen de stuntaanbiedingen. 'Last minute-aanbiedingen' staat er in grote gele letters bij. Laatste kans, voorseizoenaanbiedingen. Het is half juni geweest, over minder dan drie weken begint het hoogseizoen. De aanbiedingen gelden alleen deze en volgende week. Voor de vijf-

honderd euro waarvan ze net heeft besloten die niet bij een duur restaurant uit te geven, kan ze al een weekje weg betalen. Althans, voor één persoon.

Susan kijkt naar Stijn, die probeert de taartjes van zijdezacht zand bij elkaar te houden, maar ze storten meteen in tot vormeloze hoopjes. Ze denkt aan de vakantie die ze voor de boeg hebben. Met z'n drieën naar L'Escala in Spanje, waar ze voor de derde keer hetzelfde appartementje hebben geboekt. Het duurt nog ruim twee maanden voor ze naar Spanje vertrekken. Pas als de zomervakanties in Nederland voorbij zijn, begin september.

'Waarom meer geld uitgeven dan nodig?' vroeg Hugo toen Susan zei dat ze liever eerder wilde. 'Het scheelt tweehonderd euro als we buiten het hoogseizoen gaan. Bovendien staan we uren in de file in Frankrijk als we tijdens de zomervakantie gaan.'

Hij had gelijk, natuurlijk, maar Susan heeft zin om even helemaal weg te gaan en september duurt nog zo lang. Ze hebben een drukke tijd achter de rug. Zij omdat haar collega op het kleine accountantskantoor waar ze als secretaresse werkt met zwangerschapsverlof was en werd vervangen door een uitzendkracht die slechts de helft van de vrijgevallen uren werkte en bovendien van haar taken geen kaas had gegeten. En Hugo omdat hij het nu eenmaal altijd druk heeft. Het is een lastige tijd voor zelfstandig ondernemers en Hugo moet alle zeilen bijzetten om zijn bedrijf in IT-diensten en webdesign de crisis te laten overleven. Hij heeft zijn ooit zevenkoppige personeelsbestand flink uitgedund en is verdergegaan met zijn rechterhand Danny en een wisselend team van freelancemedewerkers. Volgens Hugo hebben ze het ergste van de crisis achter de rug, en dat betekent dat hij het drukker heeft dan ooit. Nu hij qua opdrachten weer op het oude niveau zit maar bijna geen vaste mensen meer heeft, maakt hij zelf meer dan zestig uur per week om al zijn klanten naar tevredenheid te kunnen helpen. Op het diep-

tepunt van de crisis had Hugo overwogen het kleine kantoor dat hij huurde op Gooisekant op te zeggen. Nu Waterberg Webdiensten weer goede tijden kent, is Susan blij dat hij dat niet heeft gedaan. Het laatste waarop ze zit te wachten is dat haar huis bevolkt door de computernerds die voor Hugo werken.

Ze richt haar aandacht weer op de reisaanbieding. Met één muisklik verlaat ze de nieuwsbrief en komt ze terecht op de website van de reisorganisatie. Ze klikt op een foto met aanlokkelijke palmbomen en een azuurblauwe zee. Een rijtje aanbiedingen verschijnt op het scherm. Willekeurig klikt ze er eentje aan.

Acht dagen Sunset Beach Resort, leest ze. Gelegen nabij het centrum van de gezellige badplaats Hurghada bevindt zich het prachtige Sunset Beach Resort. Dit viersterrenresort is van alle gemakken voorzien. Of u aan het strand wilt liggen, cultuur wilt snuiven, wilt duiken of helemaal tot rust wilt komen in het wellness-center, Sunset Beach Resort maakt het allemaal mogelijk. Boek vandaag nog uw reis en ontdek wat Hurghada allemaal te bieden heeft!

Duiken. Hugo heeft een paar jaar geleden zijn PADI gehaald en laatst zei hij nog dat hij het jammer vond dat hij er zo weinig mee deed. De laatste paar jaar is het duiken er behoorlijk bij ingeschoten. Als ze naar Egypte gaan, kan Hugo eindelijk weer eens gebruikmaken van zijn duikbrevet. Misschien kan zij zelf ook wel een paar duiken maken. Ze heeft het wel eerder gedaan, al heeft ze de cursus om een brevet te halen niet afgemaakt. Het IJsselmeer was koud en donker en dat motiveerde haar niet bepaald om verder te gaan met de cursus. Maar de Egyptische wateren zijn natuurlijk heel wat anders.

Susan scrollt heen en weer over de pagina. Vijfhonderdvijftig euro per persoon, duur is het niet. Ze klikt een paar andere hotels aan, maar komt uiteindelijk toch terug bij het Sunset Beach Resort, dat er het aantrekkelijkst uitziet.

BLUE CURAÇAO

1

HANNAH SCHROK WAKKER. HET EERSTE WAT HAAR OPVIEL was het veranderde licht. Het was minder fel, de zon was een flink eind opgeschoven en leek verder bij haar vandaan te staan. Ze huiverde. Het was ook minder warm geworden.

Ze ging rechtop zitten en knipperde een paar keer. Ze had het gevoel alsof er een strakke band rond haar hoofd zat. Dat glas champagne bij de lunch, na drie Amstel Bright, had ze beter niet kunnen doen.

Ze trok het elastiekje uit haar slordig bijeen gebonden kastanjebruine haar, dat nu los over haar schouders viel. Ze boog haar arm om op haar horloge te kijken, maar realiseerde zich dat ze er geen droeg. Ze had haar klokje afgedaan, zodat ze geen witte afdruk op haar arm zou krijgen. Ze trok haar tas naar zich toe. Er viel zand in toen ze haar hand erin stopte en haar mobiele telefoon pakte.

17:03 uur.

Hannah keek ongelovig naar de digitale klok. Had ze echt anderhalf uur geslapen?

Ze keek om zich heen op het strand. Het was veel leger dan daarstraks. De gezinnen met kinderen waren verdwenen, de enige badgasten waren een groepje jongeren die bezig waren een barbecue neer te zetten, en twee jonge stellen.

De handdoek naast haar was leeg. Ze glimlachte. Koen kon echt geen genoeg krijgen van het snorkelen. Vlak voor ze

in slaap was gevallen, was hij het water in gegaan. Ze kende maar weinig mensen die anderhalf uur lang konden snorkelen.

Ze verplaatste haar Ray-Ban van haar haar naar haar gezicht en speurde de kleine baai af. Kleine Knip deed z'n naam eer aan, het strandje tussen twee steile rotsen was niet groot. Bij de rotsen kon je, volgens de beschrijvingen op internet, prachtige tropische vissen spotten. Koen vond het geweldig, Hannah had gegruwd. Ze hield niet van vissen.

Er waren drie mensen aan het snorkelen. Een ervan zou Koen kunnen zijn, het was de enige blanke volwassen man die erbij zat. Maar nu hij horizontaal in het water dreef, kon Hannah het niet precies zien. Ze bond haar haar bijeen in een staart en ging staan. Misschien moest ze ook even het water in gaan. Een frisse duik zou de band rond haar hoofd vast doen verdwijnen.

Onhandig springend over het hete zand liep ze naar de zee. Kabbelende golfjes spoelden aan. Hannah hield van het geluid van de zee. Als kind kon ze uren naar het ruisen van de golven luisteren.

Ze liep tot haar knieën het water in en keek opnieuw om zich heen. De Antilliaanse man en de jonge vrouw die ook aan het snorkelen waren geweest, liepen net allebei het water uit. Koen bleef als enige over. Ze liep verder, tot ze tot haar middel in het water stond en begon toen te zwemmen. Koen was een aardig eindje uit de kust geraakt. Hannah zwom met rustige slagen in de richting van de rotsen, maar waakte ervoor dat ze te dichtbij kwam. De vissen die ze op de foto's in de reisgids had gezien, waren in het echt ook vast heel prachtig, maar zij hoefde ze niet rond haar benen te hebben. Op een afstandje van Koen bleef ze watertrappelen.

'Schat!' riep ze, maar hij hoorde haar niet. Zijn oren zaten vast onder water. 'Joehoe!' probeerde ze, harder. 'Koen!'

Uiteindelijk richtte hij zijn hoofd op. 'Hé, snorkelaar!' riep Hannah hard. 'Kom je er nog uit, of hoe zit dat?'

Koen draaide zijn hoofd naar haar toe. Hannah zag de veraste blik, die overging in verbazing toen hij haar zag.

‘S-sorry’, stamelde ze. ‘Ik dacht dat u... Ik zocht iemand anders.’

Ze beet op haar lip en draaide zich snel om. Met vlugge slagen zwom ze terug naar de kant. Ze had een man van midden vijftig voor Koen aangezien. Met de grootst mogelijke moeite hield ze haar gezicht in de plooi.

Hannah haastte zich terug naar haar handdoek en ging zitten, hopen dat de man voorlopig niet uit het water zou komen. Ze zou niet weten wat te zeggen als hij haar zou passeren.

Vanaf haar handdoek spiedde ze de baai af. Vreemd, er was maar één iemand aan het snorkelen en dat was Koen dus niet. Zou hij om de rots heen zijn gezwommen? Ze kon het zich haast niet voorstellen, dat was een heel eind zwemmen. Bovendien bevonden de vissen zich juist bij de rotsen die dichter bij het strand lagen.

Ze stond toch maar weer op en liep terug naar de waterlijn. Met haar hand boven haar ogen speurde ze stukje voor stukje de zee af. Het late middaglicht was gelukkig niet zo fel meer. Maar op die ene snorkelaar na was er niemand. Een onheilspellend gevoel bekwam haar. Op een draffe holde ze terug naar hun spullen en checkte opnieuw haar telefoon. Geen gemiste oproepen, geen berichten, niks.

Ze pakte Koens korte broek en haalde zijn mobiel uit zijn zak. Idem dito. Zijn portemonnee was er nog, de autosleutels, het kaartje van hun hotelkamer. Hij was niet om wat voor reden dan ook zonder haar weggegaan. Ze keek achterom. De witte huur-suv stond nog precies waar Koen hem geparkeerd had.

Ze schoot haar teenslippers aan en liep naar de auto. Leeg. Op de voorstoel lag de fotocamera. Dom om die te laten liggen, schoot het door haar heen, maar ze had nu iets anders aan haar hoofd.

Hannah holde terug naar de handdoeken. Ze keek besluiteloos om zich heen. Links en rechts van de baai waren hoge rotsen, maar ze wist niet of ze daar op kon komen. Uiteindelijk liep ze naar wat grote stenen aan de linkerkant van het strand en klom erop, zodat ze een beter uitzicht over het water had.

Maar Koen zag ze niet. De snorkelaar die ze voor hem had aangezien hield het voor gezien en zwom terug naar de kant. Hannah overwoog op hem af te lopen en hem te vragen of hij Koen had gezien, maar na haar blamage van net durfde ze dat niet. Hij zou denken dat ze compleet gestoord was.

Ze bleef op het rotsblok staan en liet haar ogen keer op keer over het water glijden. Af en toe zag ze een ongewone rimpeling, maar er kwam niemand boven water. Dat kan ook helemaal niet, hield ze zichzelf voor. Koen was gaan snorkelen, niet gaan duiken.

Ze kreeg een ingeving. Hij had een PADI en hij had aangegeven graag te willen duiken. Zou hij ergens een uitrusting hebben gehuurd terwijl zij aan het slapen was?

Net zo snel verwierp ze dat idee weer. Ten eerste was hier op het strand geen duikschool en ten tweede zou Koen haar echt wel wakker hebben gemaakt. Er moest een logische verklaring voor zijn afwezigheid zijn.

Ze sprong van het rotsblok en ging weer op haar handdoek zitten. Vijf minuten verstreken, zes, zeven... Hannah voelde zich rusteloos. Ze veerde weer overeind en liep naar het groepje jongeren dat tevergeefs probeerde hun barbecue aan te krijgen. Op haar omschrijving van Koen kreeg ze alleen maar schuddende hoofden. Bij de twee jonge stellen die ze aansprak verging het haar niet veel anders en de snorkelaar die ze uiteindelijk toch maar om hulp vroeg had Koen ook niet gezien, maar hij was dan ook pas een halfuur geleden op het strand aangekomen.

Hannah voelde paniek opkomen. Dit was niets voor Koen. Er moest iets gebeurd zijn. Wat als hij ergens tegenaan was

gezwommen en gewond was geraakt? Of wat als hij niet goed was geworden en bewusteloos was geraakt? Misschien was hij wel in een sterke stroming terecht gekomen en heel ver afgedreven!

Ze hakte de knoop door. Ze moest hulp regelen en snel ook.

2

Twee dagen eerder

‘COENRADUS HENDRIKUS HAMERSMA, NEEMT U AAN TOT uw echtgenote Johanna Elizabeth van Bruggen en belooft u getrouw alle plichten te zullen vervullen die de wet aan de huwelijkse staat verbindt? Wat is daarop uw antwoord?’

Hannah durfde bijna geen adem te halen, bang dat ze de stilte zou verbreken. Eén seconde verstreek, twee. Ze keek op. Ontmoette Koens blik. Zijn glimlach.

‘Ja’, zei hij toen. ‘Heel graag.’

Hannah liet haar adem ontsnappen. De ambtenaar wendde zich tot haar. ‘Johanna Elizabeth van Bruggen, neemt u aan tot uw echtgenoot Coenradus Hendrikus Hamersma en belooft u getrouw alle plichten te zullen vervullen die de wet aan de huwelijkse staat verbindt? Wat is daarop uw antwoord?’

Hannah blikte nerveus naar Koen en daarna naar de ambtenaar. Haar stem klonk hoog toen ze zei: ‘Ja.’ En daarna, omdat Koen dat ook had gezegd: ‘Heel erg graag.’

‘Dan verklaar ik, buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Amsterdam, u nu tot man en vrouw.’ De man keek hen beiden aan. ‘U mag elkaar kussen.’

Ze wisselden een snelle kus uit. Koen keek op zijn horloge. ‘We hebben een vlucht te halen, dus als u het niet erg vindt... Waar moeten we tekenen?’

Onwennig stond Hannah tien minuten later op de stoep van het stadsdeelhuis. Ze knipperde tegen het licht. Haar hart bonsde opgewonden in haar keel en ze voelde zich raar.

Ze keek naar de man die naast haar stond. Hij keek terug en lachte. 'Zo. Vrouw. Laten we een taxi nemen.'

Hannah giechelde zenuwachtig. Ze antwoordde: 'Oké. Man.'

Ze kon bijna niet geloven dat ze officieel getrouwd waren.

'We moeten de kaarten nog op de bus doen!' herinnerde ze zich toen.

'Er staat een brievenbus op Schiphol.' Koen keek op zijn horloge. 'Kom op, we gaan. We moeten om elf uur op het vliegveld zijn en het is al over half elf.'

Nog maar een halfuur geleden waren ze het stadsdeelhuis van Amsterdam-Oost binnengegaan als verloofden, om er nu als getrouwd stel uit te komen. En het meest vreemde was nog dat niemand dat wist, behalve zij, de twee gemeente-medewerkers die als getuige waren opgetreden en de ambtenaar van de burgerlijke stand die hen zojuist tot man en vrouw had verklaard. Tegen de tijd dat vrienden en familie zouden weten dat ze getrouwd waren, zouden Hannah en Koen al lang en breed op Curaçao zitten.

Koen belde de centrale van TCA en een paar minuten later stopte er een taxi voor hun neus. De gehaaste chauffeur smeed hun koffers in de achterbak van de Mercedes terwijl zij plaatsnamen op de achterbank, en stapte daarna achter het stuur. Met een enorme dot gas reed hij weg. Nu wist Hannah weer waarom ze niet van Amsterdamse taxi's hield.

Maar de chauffeur was snel vergeten toen Koen haar hand pakte en met zijn vinger over de glanzende witgouden ring wreef die hij even daarvoor in de trouwzaal om haar vinger had geschoven. Hij had de ringen uitgezocht. Hij had erop gestaan dat hij dat in zijn eentje zou doen, volgens hem hoorde een man zijn vrouw met een ring te verrassen. Hannah was het daar niet helemaal mee eens geweest, want ze wilde

graag inspraak in iets wat ze de rest van haar leven zou dragen, maar uiteindelijk had ze erop vertrouwd dat Koen een goede smaak had. En ze was niet teleurgesteld. De witgouden ringen die hij had gekocht waren relatief simpel, maar wel verfijnd en die van haar had drie kleine diamantjes. Precies wat ze mooi vond. Niet protserig, niet over the top, maar sierlijk. Het voelde raar om een ring om te hebben. Ze droeg zelden ringen, eigenlijk hield ze helemaal niet zo van sieraden. Ze had een heel dun gouden kettinkje om haar nek, dat ze op haar zestiende verjaardag van haar moeder had gehad, die het op haar beurt van haar vader cadeau had gekregen. Ze wist dat het sieraad veel geld waard was, maar voor haar hadden het kettinkje en het bijbehorende druppelvormige hangertje vooral emotionele waarde. Verder bezat ze een gouden armband en een horloge, die ze beide zelf had gekocht en die duur waren geweest. Maar ze vond dat je beter één keer veel geld kon uitgeven aan iets waar je met een beetje geluk je hele leven plezier van had. En ze hield van mooie horloges. Zelf had ze een Rolex, ze overwoog om Koen er ook een voor zijn verjaardag cadeau te doen over een paar maanden. Ze zou wel zeggen dat ze er lang voor had gespaard.

Met haar hand nog steeds in die van Koen staarde ze uit het raam. Hoewel het april was, was het bepaald geen mooi lenteweer. Het regende al dagen achtereen en het was maar 12 graden. De stad was grauw en nat en fietsers doken diep weg in hun kragen tegen de wind en de regen. Des te meer reden om te genieten van de acht zonovergoten dagen die ze voor de boeg hadden.

De taxi reed de A10 op en de chauffeur stuurde de auto meteen naar de linkerbaan om vervolgens het gaspedaal tot de bodem in te trappen. Hannah kneep even in Koens hand.

Een uur later zaten ze bij Starbucks en zette Koen een koffie verkeerd met mokka voor haar neer. Hannah keek dankbaar naar hem op. 'Onze eerste koffie als echtgenoten.'

VAKANTIEVRIENDEN

1

‘WIJ GAAN ZWEMMEN!’

In een wervelwind van handdoeken en roze rugtassen kwamen Roos en Femke Zuidkerken voorbij.

Hun moeder Mieke lachte om haar dochters. ‘Wat slepen jullie allemaal mee?’

‘Nou, gewoon.’ Roos rimpelde haar neus. ‘Spullen.’

Mieke keek naar de rugtassen en vermoedde daarin zes boeken en tekenpapier, maar ze haalde haar schouders op. Het was vakantie, waar maakte ze zich druk om. ‘Oké, tot straks. Om half vijf terug, hè!’

‘Ja-haa’, zei Femke. ‘Dat heb je al vijf keer gezegd. Doeit, tot straks!’

De meiden sprongen op hun fietsen en reden weg over het knerpende grind. Mieke keek hen na en glimlachte. Het leek nog maar zo kort geleden dat ze voor het eerst met de meiden op vakantie gingen, toen ze nog niet eens een jaar oud waren. Naar Luxemburg gingen ze, de kinderen achter in de auto in hun Maxi-Cosi’s. En nu, negen jaar later, wilden ze in hun eentje naar het zwembad.

Ze merkte dat Thom achter haar kwam staan. Mieke keek om. Hij hield haar blik even vast, ze wist dat ze hetzelfde dachten.

Ze glimlachte even. Hoewel ze het best zwaar had gevonden met twee baby’s, en ze zeker de voordelen zag van iets

grotere kinderen, werd ze altijd een beetje melancholisch van dit soort gedachten.

‘Kom, we gaan lekker lezen’, zei Thom. Mieke knikte. Dat was nou een van die voordelen. In de eerste vier jaar met de tweeling had ze hooguit vijf boeken gelezen.

Ze verschoof haar campingstoel naar een plek in de schaduw en pakte haar boek, een thriller waarop ze zich had verheugd. Thom was verdiept in zijn iPad. Hij had in een telefoonwinkel een kaartje gekocht waarmee hij met dat ding op internet kon en nu zat hij voortdurend te surfen.

‘Het is duidelijk komkommertijd’, mompelde hij. ‘Het belangrijkste nieuws is dat er weer een of ander wild beest op de Veluwe is gesignaleerd. Net als die poema van een paar jaar geleden.’ Hij schudde even zijn hoofd. ‘Volgens mij heeft dat hele beest nooit bestaan.’

Mieke humde. ‘Ze verzinnen elk jaar wel wat.’

‘Op het Tjeukemeer wordt gezocht naar twee opvarenden van een zeilbootje dat is omgeslagen’, las Thom het overige nieuws voor. ‘Het weer veranderde ineens van stralend zonnig in noodweer.’ Hij tikte wat dingen aan. ‘Het is sowieso slecht weer in Nederland. Er komt nog veel meer regen aan.’

Mieke keek naar de lucht, die strak blauw was. Het was bijna dertig graden en regen was er in dit gebied al weken niet gevallen. Het was moeilijk voor te stellen dat het thuis van dat rotweer was.

Thom was alweer met een ander bericht bezig. ‘Moet je horen: ze zijn de dader op het spoor van de moord op die vrouw, een paar jaar geleden. Je weet wel, die op klaarlichte dag dood in haar huis werd gevonden. Nu denken ze ineens dat het toch haar man is.’

‘Welke moord?’ Er waren er zoveel, helaas.

‘Dat was toch een paar jaar geleden in Haarlem, dat er op een gewone middag een vrouw in haar eigen huis werd vermoord. Haar man vond haar toen hij thuiskwam. Ze hebben het nooit kunnen oplossen, maar Haarlem was een paar we-

ken in rep en roer, omdat iedereen bang was dat die moorde- naar nog een keer willekeurig zou toeslaan. Ze hebben des- tijds de echtgenoot van het slachtoffer ondervraagd, maar hij is nooit als verdachte aangemerkt. Tot nu.'

'O', zei Mieke. 'Heftig.' Ze pakte haar boek weer op. Thom was blijkbaar klaar met het nieuws lezen en ging verder met de sportuitslagen. Hij las de standen van een of andere be- langrijke tenniswedstrijd voor, maar Mieke luisterde niet. Ze had pas twee pagina's gelezen, maar het boek begon al span- nend te worden.

Ineens klonk vlak bij haar een hard geluid. Ze schrok en sprong op. 'Wat was dat?'

Thom was ook van zijn stoel gesprongen en liep om de tent heen. 'Shit, het achterste deel is ingestort!'

Mieke volgde hem. Het deel van de vouwwagen dat al rechtop stond als je hem openklapte, stond nog overeind. Maar het deel dat aan de binnenkant door tentstokken om- hoog werd gehouden, en aan de buitenkant vaststond met scheerlijnen en haringen, was nu in elkaar geklapt.

Ze zuchtte. Al bij het opzetten had ze haar twijfels gehad over de constructie. 'Misschien had je de haringen moeten vastzetten.'

Thom reageerde meteen geërgerd. 'Misschien had je het zelf moeten doen, als je het allemaal zo goed weet.'

Mieke rolde met haar ogen en zweeg veelbetekenend. Het had geen zin om op Thoms opmerking te antwoorden. Alsof dat een optie was, dat ze zelf de tent had opgezet. Alsof Thom geen controlfreak was die alles beter meende te weten.

'Als jij binnen die stok overeind houdt, sla ik de haringen opnieuw in de grond.'

Zonder iets te zeggen liep Mieke om de tent heen naar binnen. Ze pakte de tentstok, die nu uit twee losse delen be- stond, en zette hem weer recht. Buiten hoorde ze Thom rom- melen met de scheerlijnen. Af en toe kwam er spanning te staan op het tentdoek, maar dan liet hij weer los.

‘Heb je die stok nou vast of hoe zit het?’ riep hij na een paar minuten, nog steeds geïrriteerd.

‘Ik heb hem de hele tijd al vast’, beet ze hem toe. ‘Ik vraag me af wat jij aan het doen bent met die haringen.’

‘Ik probeer de scheerlijn strak te krijgen. Als we gewoon nieuwe scheerlijnen hadden gekocht, zoals ik had gezegd, waren we al klaar geweest.’

Mieke keek naar haar knokkels, die wit waren van hoe hard ze haar hand dichtkneep rond de tentstok. Frustratie verspreidde zich vanuit haar buik door haar hele lijf, maar ze hield zich in. Daarnet was het even gezellig geweest, maar al de hele vakantie lag dit op de loer: ergernis, irritaties, harde opmerkingen die alleen maar bedoeld waren de ander te kwetsen. Ze wilde de goede sfeer bewaren, het kostte alleen heel veel moeite. Maar straks zou de tweeling terugkomen uit het zwembad en ze wilde niet dat ze iets van de gespannen sfeer zouden merken.

Ze hoorde de slagen waarmee Thom de haringen stevig vast hamerde.

Ze veegde een haarlok uit haar plakkerige gezicht. Het was binnen minstens vijfendertig graden, veel te warm om zich op te winden.

‘Oké, hij staat.’ Thom kwam om de hoek van de tent. ‘Laat maar los.’

Mieke liep de tent uit. Ze plukte twee roze jurkjes van de grond en stopte ze in de waszak. Die was bijna vol, ze zou morgen bij de receptie wasmachinemuntjes moeten kopen en dan kijken of ze een van de wasmachines in het toiletgebouw kon claimen. Als ze het zo inschatte, moest ze zeker drie wassen draaien. De meiden hadden er een handje van om op vakantie drie keer zoveel kleren als thuis vies te maken. En dat was knap, gegeven het feit dat ze het grootste deel van de tijd in hun zwemkleding liepen.

Ze keek toe hoe Thom voor de tent zijn shirt uittrok en op een campingstoel deponeerde. Roos en Femke hadden hun

klein duimpje-gedrag niet van een vreemde. Ze voelde nieuwe irritatie opkomen. Zij had ook vakantie, waarom scheen Thom zich daar niets van aan te trekken? Vanochtend had hij haar nog een veeg uit de pan gegeven omdat hij vond dat het een troep was in de tent. En dat met die haringen was uiteraard ook haar schuld geweest.

Ze schudde haar hoofd en propte nog wat kleren in de waszak. Het was een rommeltje in de tent, haar boek moest maar even wachten. Ze stapelde plastic kampeerbordjes op en zette ze in de afwasteil. Er vielen kruimels op de grond, ze veegde het grondzeil aan met de “heksenbezem”, zoals de tweeling het ding noemde. Ze controleerde de temperatuur van de koelelementen en stelde vast dat ze eigenlijk de andere elementen moest ophalen, die ze bij het campingwinkeltje had laten invriezen. Ze ging door de inhoud van de koelbox. Geen vlees. Dan moest het nog maar even met de inmiddels niet meer zo koele elementen die erin zaten. De groente zou het wel overleven. Ze keek op haar horloge. Iets na half vier. Aan het eind van de middag zou ze wel met de meiden naar het campingwinkeltje lopen om inkoop te doen voor het eten van vanavond en de andere koelelementen op te halen. Dat vonden ze nog leuk ook. In haar hoofd begon ze al een boodschappenlijstje te maken. Roos had vanochtend het laatste restje chocopasta op een stokbroodje gesmeerd, waarover Femke een halfuur had zitten prullen tot Thom er een eind aan maakte door te dreigen dat ze niet naar het zwembad mochten als ze niet zouden ophouden met zeuren. Maar ze moest niet vergeten nieuwe Nutella te kopen om gedoe morgenochtend te voorkomen.

Ze schudde haar hoofd. Vakantie was bedoeld om te ontspannen, maar dat was haar op een paar korte momenten na in de afgelopen vijf dagen nog niet gelukt. Er leek een knoop in haar schouders te zitten die uitstraalde naar haar rug en hoofd en daar een onophoudelijk zeurende hoofdpijn veroorzaakte. De andere knoop zat in haar maag, maar dat was

al maanden het geval. Ze merkte het nauwelijks nog. Dat ze geen hap door haar keel kreeg, was ook niet nieuw. Ze was al tien kilo afgevallen. Ironisch genoeg zei Thom daardoor vaker dan anders dat ze er goed uitzag. Een opmerking waar ze zich alleen maar aan ergerde. Ze was nooit dik geweest, ook niet na de zwangerschap van de tweeling. Dat kon de reden niet zijn, dacht ze bitter. Wat de reden dan wel was, daar was ze nog steeds niet achter.

Er was zoveel waar ze niet achter was. Of het waar was dat het maar twee keer was gebeurd. Of de vele telefoontjes in de avonduren echt werkgerelateerd waren. Of hun huwelijk eigenlijk nog wel te redden was. Of deze vakantie, waarin ze zoals Thom het had verwoord “de schouders eronder zouden zetten”, wel zo’n goed idee was. Of de te blij relatietherapeute gelijk had toen ze zei dat dat een heel goed idee was. En vooral: of de trut met wie Thom het bed had gedeeld echt vijfendertig jaar was geweest en niet, om het cliché compleet te maken, vijftien jaar jonger. Voor zover zij wist, kon het iedereen zijn. Thom had haar een naam gegeven, maar ze wist niet of die klopte. Op google had die in elk geval geen hits opgeleverd, wat apart was voor iemand die net als Thom in de reclamewereld werkte. Maar die vermoedens uitspreken had geen zin, wist Mieke. Ze had het wel eens gedaan, maar Thom ging daar niet op in. Hij verweet haar alleen maar dat ze niet wilde vechten voor hun huwelijk, zoals ze had beloofd.

Ja, dat had ze beloofd. Wat moest ze anders? Scheiden? Natuurlijk was die gedachte door haar hoofd gegaan. Meer dan eens. Toen ze Thom met het sms’je had geconfronteerd en hij het niet meer kon ontkennen, was ze ervan overtuigd geweest dat haar huwelijk aan diggelen lag. Met dat idee had ze een week geleefd, ook al smeekte Thom haar om geen overhaaste beslissingen te nemen, om hem te vergeven, om hun relatie nog een kans te geven. Voor hem, maar vooral voor de kinderen. Ze wilde toch geen gebroken gezin voor de twee-

ling? Een omgangsregeling? Twee vakanties, twee verjaardagen, twee keer Sinterklaas, kerst – twee levens?

Nee, dat wilde ze niet, had ze besloten. Eén slippertje. Nou ja, twee slippertjes. Dat moesten ze toch wel te boven kunnen komen? Het wás ook een hectische periode geweest, met Thoms nieuwe baan en de zorg voor twee opgroeiende kinderen. Er was weinig tijd voor hun samen geweest, seks had weken – of misschien wel maanden – niet op de agenda gestaan. Ze was bereid toe te geven dat ze hun huwelijk misschien wel een beetje hadden laten versloffen. Daar was ze zelf ook debet aan, ook al paste ze ervoor om Thoms overspel haar schuld te laten zijn. Ze dacht weer aan die relatietherapeute, die ze uiteindelijk hadden ingeschakeld. Die had hen verboden te denken in termen van schuld, wat Mieke nogal makkelijk gezegd vond. Het was haar ook niet echt gelukt. Hoewel ze wist dat ze zelf ook heus weleens tekort was geschoten, verweet ze Thom toch echt de knauw die hun huwelijk had opgelopen. Hoe ze het ook probeerde, ze kon niet vergeten dat hij het bed met iemand anders had gedeeld. Volgens de relatietherapeute ging het daar ook niet om. Ze moest niet proberen het te vergeten, want dat zou haar toch niet lukken. Ze moest proberen het te omarmen, onderdeel van haar leven laten zijn. Pas dan kon ze verder. Mieke vond dat kletskoek, maar dat had ze niet laten merken. Omarmen? Dat mens was duidelijk nooit bedrogen. Je kon dat niet omarmen. Je kon proberen het weg te duwen in een deel van je geheugen dat je met wat moeite op slot kon doen, zodat je er niet meer zo vaak – of beter nog: nooit meer – aan dacht. Dat was wat ze probeerde. Het ging alleen nog niet zo best.

Ze keek naar buiten, waar Thom in het zonnetje zat. Haar boek lag op tafel. Nog even de schone vaat opruimen, die Thom na het afwassen gewoon op de grond had gezet, en dan mocht ze weer lekker gaan lezen, beloofde ze zichzelf. Ze keek naar de volle wasbak die Thom op de grond had

achergelaten en zuchtte. Het karweitje even afmaken was blijkbaar te veel gevraagd. Ze pakte het bestek en begon het te sorteren in de drie bakjes waar het in thuishoorde.

Ze had hem niet binnen horen komen en schrok toen hij ineens achter haar stond. 'Waarom kom je niet buiten zitten? Het is prachtig weer.'

'Even dit opruimen', zei ze geïrriteerd. Als jij dat nou met-
een had gedaan... Ze slikte het verwijt in. Verwijten, die leid-
den nergens toe, aldus de therapeute.

'Dat kan toch wel wachten? Nu hebben we even tijd voor
onzelf, straks zijn de kinderen er weer.'

Zijn woorden bleven in de lucht hangen. 'Hm-hm.'

'Ik weet nog wel iets anders wat we kunnen doen.' Van de
boosheid van daarstraks was in Thoms stem niets meer te
merken. 'Nu de kinderen er niet zijn, bedoel ik.'

'Thom...'

'Wat? Het is tijden geleden en nu hebben we de gelegen-
heid.' Hij liet zijn hand over haar arm glijden, en daarna om-
laag via haar rug. Ze voelde weerzin in zich rijzen.

'Je bent mooi', fleemde hij. 'Ik zeg het te weinig tegen je,
maar je ziet er echt goed uit.'

Mieke voelde hoe haar nekharen overeind gingen staan. Ze
beet op haar onderlip om de woorden tegen te houden die ze
eigenlijk het liefst in zijn gezicht wilde smijten. Net nu ik éven
niks te doen heb, kom jij aanzetten? We doen het nooit en nu
ineens wil je seks? Mag ik dan nooit even helemaal níks?

'De meiden kunnen hier elk moment zijn', zei ze geïrri-
teerd. 'Ik wil niet dat ze ons zien.'

'Ze blijven nog wel even weg. Ze zijn dol op zwemmen.'
Thom had zijn aandachtsgebied van haar onderrug naar
haar borsten verplaatst. Met zijn duim streelde hij erover-
heen, door de dunne stof van haar topje heen. Ze weerstond
de neiging zijn hand hard weg te duwen. In plaats daarvan
draaide ze zich met een ruk om en keilde de laatste messen
in de bestekbak.